

El cartell ho deixa clar: la cadira està reservada per als savis i sàvies de la ciutat. Els savis són la gent gran i les cadires són una desena de seients que uns comerciants del Gòtic han tret al carrer. Va ser **Teresa Caja**, presidenta de l'associació de veïns i comerciants d'Avinyó, la impulsora de la iniciativa. La **Teresa** explica que, el mateix dia que es va descobrir el monument als castellers que hi ha a la plaça de Sant Miquel, van desaparèixer els bancs, i la gent gran del barri es va quedar sense matins de sol ni lloc de reunió.

Va ser llavors quan, animats per **Caja**, diversos comerciants van treure una cadira davant dels seus comerços. Ara hi ha 10 cadires repartides entre els carrers d'Avinyó, de Palau, de la Comtessa de Sobradiel, de N'Ara i de la Llibreteria. Dissabte al matí, **Dolors Obiols** pujava pel carrer de la Comtessa de Sobradiel ajudada per un bastó.

Caminava capcota, per evitar ensopegar amb alguna rajola traïdora. Fa un any, va caure al carrer d'Escudellers i el cop li va deixar la cara morada. La **Dolors** veia la **Teresa** i el primer que li deia era: «No ens tornaran els bancs, nena». La **Dolors** va néixer

A PEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

Cadires reservades per als savis del Gòtic

JUANJO PÉREZ

►► Dolors Obiols, asseguda al carrer de la Comtessa de Sobradiel.

al barri del Call fa 84 anys. Professió, mestressa de casa, diu, encara que després surtin mil i una vores que va fer per a una botiga de costura. El dia que es van emportar els bancs va tenir un disgust. Dissabte, s'acomodava a la cadira que li oferia la **Teresa** i aclaria que l'escultura «no la molesta», però que haurien de tornar a col·locar els bancs.

Aquesta cronista l'escoltava, i s'adonava que el robatori d'aquests bancs –cosa que a qualsevol buròcrata li podria semblar una nimietat– és tota una pèrdua per a gent com la **Dolors**. És en un banc on succeeix la història comunitària d'una ciutat: allà s'expliquen fatigues, alegries i pors. L'anciana, és clar, no parlava com a víctima de res. Els anys fan alçar la veu a alguns, que es converteixen en savis i sàvies, i la **Dolors** és una d'aquestes sàvies.

Deia que quan va caure al carrer d'Escudellers, un guàrdia li va suggerir que potser havia ensopegat amb la vorera. «iNo hi ha voreres a Escudellers!», exclamava. Potser va ser el cinisme d'aquell guàrdia el que va fer que s'indignés i, des d'aleshores, no ha callat. Encara amb la cara morada i amb el bastó a la mà, se'n va anar a l'ajuntament

amb la ferma intenció de mostrar el seu descontentament. Mesos abans, deia dissabte, l'alcaldeable **Xavier Trias** l'havia animat a anar-hi si necessitava res: «Fins i tot em va donar una targeta, però, una vegada alcalde, ja no em va rebre». Una funcionària del consistori li va donar una instància perquè redactés què li passava. La **Dolors** va sortir de l'ajuntament i, a la mateixa porta, va decidir que

Quan van col·locar l'escultura, van desaparèixer els bancs de la plaça

allò no eren maneres. Hi va tornar a entrar i va fer sortir algú que l'atengués. La van escoltar, deia a aquesta cronista, perquè el problema es va arreglar. «Ara només falta que ens tornin els bancs», deia i s'aixecava.

Aquesta cronista es dirigia a la plaça de Sant Miquel. Els únics bancs que hi ha són els que envolten el parc. Falta l'enxaneta al monument als castellers. ≡

 apiedecalle@elperiodico.com